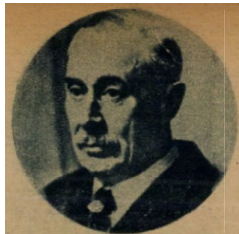

Rákospalotán, az „Öt hársfában“ megalakult a Krúdy Gyula Irodalmi Társaság

Zúg és zeng a világ négy sarka. Egyetlen irtózatossá erőfeszítés az egész élet, tengereken és szárazföldeken átívelő roppant akarattal acélja feszül mostanában mindannyiunk feje fölött: ezekben a drámai órákban jelenti egy nyomtatott, szerény körlevél Rákospalotáról, hogy az „Öt hársfához“ címzett vendégfogadóban megalakult végre a „Krúdy Gyula Irodalmi Társaság“. „Berecz Miklós s. k. alapító“ közli mindazokkal, akiket illet, de főleg párbajsegédekkel és tűzoltókkal, zsokékkal és szaklapszerkesztőkkel, művészekkel és divathölgyekkel, költőkkel és vendéglősökkel, hírlapírókkal és szemérmes leányzókkal, nyomdászokkal és pincérekkel, hogy „sajtót kívánnak teremteni Rákospalotán, mely lehetővé fogja tenni Krúdy könyveinek méltó kiadását“.

A palotai „Öt hársfában“ meghatározott buzgalommal elevenítik fel Krúdy Gyula emlékét, sárguló könyveit lapozgatják s a róla szóló anekdotákat gyűjtögetik. A tájat vastag hó borítja, de bent a vendéglőben jótékony meleg árad szét, egy-egy pohár bor mellett emlékeznek a nagy író hívei, az ifjú tollnokok, akik saját bevallásuk szerint, mindnyájan „feladatszerűen írnak“. Az új irodalmi vállalkozáshoz sem tanácsot, sem segítséget nem kérnek ugyan senkitől, de azért szívesen veszik, ha egy kis publicitáshoz juthatnak. Ő, nem magukért, a világegyetemért sem, csak Krúdyért, az ő nagy emlékének fényére való tekintettel.

Közben, az irodalmi társaságon kívül, „működik“ az idő vasfoga is. Krúdy emlékeit belepi — nem a por, hanem — az adminisztráció szürkén szítaló hamuesője. A váci híres-nevezetes Curia-szálló például, ahová Krúdy oly szívesen vitte felejthetetlen novelláiban a Pestre

tévedt kikapós vidéki mézeskalácsosnékat egy-egy szerelmes éjszakára, — járásbírósgá lett. A csendes, dunaparti Fiume-szálloda, annyi gáláns budai mulatság színhelye, Krúdy kedvenc hotelje, éppen az elmúlt hónapban változott át tüneményes gyorsasággal *minisztériummá*. De még a kies Óbudán sincs nyugta a meghitt Krúdy-fészeknek: a Tomasek-cukrászdát végérvényesen kitolta a világból — az épülő új híd. Hajh, az idők változnak. De Rezeda Kázmér úr azért nemhiába ül be az autókoriátózás folytán újjászülető konfliktusba, mert ha Budán nincsen is sok keresnivalója és a Stefánia-út is megváltozott egy kissé, viszont az Andrássy-út lassanként meghosszabbodik, csak végig kell hajtani rajta, a susogó Ligeten át, és az Erzsébet királyné útján egyenest Rákospalotára ér a szunyókáló utas. Mikor az „Öt hársfához“ címzett fogadónál nagyot zökkenve megáll a batár, Rezeda Kázmér úr nem ébred fel Rip van Winkle-ként egy merőben idegen világra, hanem Krúdy Gyula szellemével találkozik, ott mosolyog szomorúan a csendesen iszogató fiatal rajongók feje fölött, vagy talán éppen a sárgán csillogó borospoharak mélyén.

Rákospalotától már csak egy közhajtásnyira van Fót, ahol száz esztendeje lesz ősszel, hogy egy vidám szüreti hangulatban Vörösmarty lelkében megszületett a „Fóti dal“. Minden valamire való magyar elzarándokol ebből az alkalomból az oly emlékezetes szőlőbe, ha csak lélekben is, emint azt bizonyára Krúdy is meg fogja tenni s nyomában vásáreges, ifjú palotai rajongói. Oculi húsárnappa közeleg, egy-kettőre itt a nyakunkon a tavasz meg a nyár, ezért az őszi kirándulásra jó lesz már most felkészülni. *Acsády Károly*